شهرآرا
روزنامه شهروند و زندگی
SHAHRARANEWS.IR
۴شنبه
۲۲ آبان ۱۳۹۸
۱۵ ربیع الاول ۱۴۴۱
شماره ۲۹۶۷

پایتخت‌نشینان نباید حکمرانی محلی را خلع سلاح کنند

گپ و گفتی با سیدمحسن حسینی‌پویا رئیس کمیسیون حقوقی شورای شهر

علی قدیری

سیدمحسن حسینی پویا، از جمله اعضای پرتلاش شورای پنجم اسلامی شهر مشهد است که در حیطه تخصصی خود مشغول به فعالیت است. حسینی پویا دکترای تخصصی حقوق خصوصی دارد و وکیل پایه یک دادگستری و عضو هیئت علمی گروه حقوق دانشگاه آزاد اسلامی واحد نیشابور است. حضور او در شورای پنجم سبب شد برای نخستین بار در شورای شهر مشهد، کمیسیون حقوقی تشکیل شود. تشکیل کمیسیون حقوقی در شورای پنجم مشهد نه تنها باعث شد قریب به ۹۹درصد مصوبات شورای شهر در هیئت تطبیق فرمانداری مشهد تأیید شود، بلکه علاوه بر آن، بسیاری از طرح های تأمین کننده حقوق شهرنشینی نیز در دستورکار قرار گرفت. در این میان شاید چشمگیرترین اقدام کمیسیون حقوقی در ۲سال فعالیت آن، تصویب منشور حقوق و مسئولیت‌های شهرنشینی و تبدیل کردن مشهد به نخستین شهر دارای منشور حقوق شهرنشینی در کشور باشد که دارای چنین منشوری است. شاید یکی از دلایل توفیق کمیسیون حقوقی شورای پنجم در ۲سال گذشته، ارتباط مؤثر این کمیسیون با بدنه حقوقی و دانشگاهی شهر مشهد باشد؛ ارتباط مؤثری که نخبگان دانشگاهی را همراه مسئولان شهری پشت یک میز می‌نشاند تا با همگرایی عرصه نظر و عمل، طرح های عملیاتیِ کارآمد محقق شود. حسینی پویا علاوه بر ریاست کمیسیون حقوقی، املاک و قراردادهای شورای پنجم، عضو کمیسیون اقتصادی، سرمایه گذاری و مشارکت ها و کمیسیون فرهنگی، اجتماعی، زیارت، گردشگری و رسانه و عضو کمیته نظارتی (مناطق ۶ و ۷ و ثامن) است.

عکس: سعید گلی | شهرآرا

آقای دکتر حسینی‌پویا، برای نخستین بار در دوره پنجم شورای اسلامی شهر مشهد شاهد تشکیل کمیسیون حقوقی هستیم. فارغ از حضور مؤثر و اقدامات جناب عالی در شورا در راستای تشکیل کمیسیون حقوقی، چه الزاماتی سبب شد شورای پنجم به سوی تشکیل این کمیسیون برود؟ این شورا چه نگرش‌ها، چشم‌اندازها و اهدافی را برای تشکیل کمیسیون حقوقی در نظر داشته است؟

کمیسیون حقوقی با چند هدف، کار خود را شروع کرد؛ یکی آنکه مصوبات شورای شهر مشهد انطباق بیشتری با قوانین موجود پیدا کند. وظیفه شورای شهر هم قانون‌گذاری و هم نظارت در سطح محلی است و این دو دارای بُعد حقوقی مهمی‌اند. در حوزه قانون‌گذاری باید الزامات قوانین بالادستی مورد توجه باشد و این مسئله به یک دیدگاه حقوقی نیاز دارد. کمیسیون حقوقی در دوره پنجم، وظیفه این مهم را برعهده داشته است و خوشبختانه اثر آن را می‌بینیم، به گونه‌ای که مصوباتی که از شورای پنجم توسط سایر نهادهای قانونی با ایراد مواجه شده است، نسبت به دوره گذشته بسیار کاهش پیدا کرده و تنها کمتر از یک درصد مصوبات ما در شورای پنجم در هیئت تطبیق فرمانداری مشهد رد شده است و این نشان می‌دهد مصوبات ما از نظر حقوقی دقیق بوده است. دیگر آنکه حقوق شهروندی و حقوق شهرنشینی مورد توجه کمیسیون حقوقی شورای پنجم بوده و در کارگروه‌های مختلف این کمیسیون نظیر کارگروه حقوق شهروندی موضوعات مختلفی که بار حقوق شهروندی دارد، مورد بررسی قرار گرفته است. از جمله می‌توان به «شهر دوستدار کودک»، «شهر همگان» و «منشور حقوق شهرنشینی» اشاره کرد. از سوی دیگر وظیفه دفاع از مصوبات شورای پنجم نیز همواره مورد توجه بوده است و کمیسیون حقوقی تاکنون توانسته است مشاوره‌های خوبی به شورا ارائه کند.

شاید مهم‌ترین اقدام کمیسیون حقوقی در این ۲سال، تدوین منشور حقوق شهرنشینی مشهد برای نخستین بار در کشور باشد. اما مشخصا شورای پنجم چه سیاست‌ها و اهدافی از تدوین این منشور در نظر داشته است؟

در سطح ملی، فصل سوم قانون اساسی که به حقوق ملت می‌پردازد و منشور حقوق شهروندی ریاست جمهوری به تصویب رسیده، اگرچه حقوق شهروندی تبیین شده است، تا پیش از تصویب منشور حقوق شهرنشینی، ما سندی در سطح محلی جهت تشریح حقوق شهرنشینی شهروندان نداشتیم. منشور حقوق شهرنشینی تلاش می‌کند همان موضوعات کلان را در سطح خُرد و در بُعد محلی مطرح کند؛ بنابراین منشور حقوق شهرنشینی، حقوق و مسئولیت‌های شهرنشینان و همچنین مدیریت شهری در جغرافیای شهر مشهد و در زمان کنونی است. منشور حقوق شهرنشینی به‌صورت عملیاتی‌تر برخی موضوعاتی را که در دیگر قوانین فرادستی کمتر مورد توجه بوده، موردتوجه قرار داده است. دیگر آنکه منشور حقوق شهرنشینی، به این مهم با توجه به ویژگی های شهر مشهد نگریسته است؛ مشهد شهری زیارتی است و قریب ۳۰میلیون زائر در سال در این شهر رفت‌وآمد دارند. مشهد دارای فرهنگ‌ها و قومیت های مختلفی است، نرخ رشد جمعیت به علت مهاجرپذیری آن بالاست و درنتیجه این عوامل در شهر مشهد با مسائل اجتماعی خاص و پیچیده‌ای دست‌وپنجه نرم می‌کنیم؛ مواردی که در سایر شهرها شاهد نظایر آن نیستیم. منشور حقوق شهرنشینی در شهر مشهد، پاسخی به این مسائل است و تلاش بر آن است تا بتوانیم در حوزه‌های مختلف اجتماعی و فرهنگی از آسیب‌های پیشِ‌رو از طریق گفت‌وگو جلوگیری کنیم.

آقای دکتر، تدوین منشور حقوق شهرنشینی مشهد و حرکت شورای پنجم شهر در جهت به رسمیت شناختن حقوق شهروندان مشهدی، اقدام مثبت و شایان تقدیری است، اما بیش از تدوین منشور، اجرای آن حائز اهمیت است. چه ضمانت اجرایی برای منشور حقوق شهرنشینی مشهد پیش‌بینی شده است تا به سرنوشتی همچون منشور حقوق شهروندی دچار نشود؟

به نکته مهمی اشاره کردید؛ از این جهت که وقتی مباحث به‌سمت بحث‌های فلسفی و نظری می‌رود، این خطر متوجه آن است که کتابخانه‌ای شود و فاقد جنبه عملیاتی باشد؛ اما برای آنکه به چنین سرنوشتی دچار نشود، ما موضوعات عملیاتیِ موجود در منشور را در دستورکار قرار داده‌ایم. به‌عنوان مثال طرح تفکیک زباله از مبدأ، طرح حق عابر پیاده، طرح شهر دوستدار کودک، طرح شهری برای همگان و سایر مواردی که اکنون مطرح است، در راستای همین منشور حقوق شهرنشینی قابل ارزیابی است. علاوه بر آن، من در سال جاری در کمیسیون فرهنگی شورا عضویت دارم و در این کمیسیون، کارگروه فرهنگ و هنری وجود دارد که مسئولیت آن برعهده من است. در این کارگروه سعی کرده‌ایم با گردهم‌آوردن صاحب‌نظران فرهنگی و هنری، منشور حقوق شهرنشینی را به زبان مردم و به موضوعات روزمره آنان ترجمه کنیم و از دریچه فرهنگ شهروندی، همین مسائل حقوق شهرنشینی را دنبال کنیم. پیش از این هم مطرح کرده‌ایم که منشور حقوق شهرنشینی مشهد، به‌نوعی مانیفست زندگی در این شهر است و حال باید این مانیفست را به زبان اقشار مختلف، زنان، کودکان و... ترجمه کنیم و بدین نحو آن را عملیاتی کنیم تا بدل به یک اخلاق و رویه عمومی شود.

پیش‌تر در جلساتی که برای تبیین و تشریح منشور حقوق شهرنشینی مشهد برگزار شد، مطرح کردید که مهم‌ترین ضمانت اجرای منشور حقوق شهرنشینی، آگاه‌کردن شهروندان از این حقوق است. چگونه این آگاهی بخشی می‌تواند زمینه‌ساز اجرای آن باشد؟

دقیقا همین طور است؛ مادامی که این حقوق مطالبه عمومی مردم نباشد، منشور حقوق شهرنشینی امکان اجرایی شدن پیدا نمی کند. مردم باید خودشان بدانند چه حقوق و مسئولیت هایی دارند؛ با فشار نمی توان برخی موضوعات را از مردم تقاضا کرد؛ باید ضرورت آن موضوع احساس شود. می توان این بحث را با یک مثال دنبال کرد. زمانی که یک کودک متوجه نشود مسواک‌زدن برای او ضروری است، ممکن است از آن استقبال نکند اما وقتی به این درک برسد که این کار برای او مفید است، قطعا آن را انجام خواهد داد. این مثال در زمینه حقوق شهرنشینی نیز مصداق پیدا می کند. تا زمانی که ما ضرورت حقوق شهرنشینی را احساس نکنیم، زمینه پیاده سازی آن فراهم نمی‌شود. باید ضرورت این حقوق را برای مردم و حتی مدیریت شهری تبیین کنیم تا این طرح با شکست مواجه نشود.

تحقق بسیاری از بندهای مصرح منشور حقوق شهرنشینی مشهد، نیازمند هماهنگی با دستگاه‌های مختلف ذی‌ربط ورای شهرداری است؛ اما این منشور تنها مدیریت شهری را به‌صورت عام و شهرداری را به‌صورت خاص، جهت تأمین حقوق شهروندان خطاب قرار داده است. وضعیت هماهنگی با سایر نهادهای موازی و قدرتمند در شهر مشهد به چه صورت است؟ اساسا چاره‌ای برای این تودرتویی نهادی در شهر مشهد اندیشیده شده است یا خیر؟

پیش از پاسخ به این پرسش، باید به یک سؤال مقدماتی پاسخ داد و اینکه شورای شهر نهادی است که تنها با شهرداری مرتبط است یا تمام شهر؟ آنچه قانون اساسی مدنظر دارد، آن است که شورای شهر، شورای تمام شهر است. اصل ۱۰۳ قانون اساسی صراحتا مصوبات شورای شهر، در محدوده جغرافیایی شهر را از جانب تمام نهادهای ذی‌ربط، از استانداری و فرمانداری گرفته تا سایر نهادها، «لازم‌الاتباع» می‌داند. منتها با توجه به اینکه ارتباط بیشتری بین شورای شهر و شهرداری برقرار است، ممکن است این گمان ایجاد شود که مصوبات شورا تنها مرتبط با شهرداری است. منشور حقوق شهرنشینی مشهد تلاش دارد سطح این حقوق را فراتر از نهاد خاص شهرداری بیاورد و این منشور را به‌عنوان منشوری برای کل شهر و مدیریت شهری مطرح کند و درواقع ناظر بر همان اصل ۱۰۳ قانون اساسی باشد. در منشور حقوق شهرنشینی ما دقیقا این موضوع را مورد توجه داشته‌ایم؛ در زمانی که مخاطب منشور تنها شهرداری و شورای شهر است، از عبارت «اداره محلی» استفاده کرده‌ایم اما درباره سایر سازمان‌ها و ارگان‌ها از آموزش و پرورش گرفته تا محیط زیست، از عبارت «مدیریت شهری» سود جسته‌ایم. البته در رابطه با منشور حقوق شهرنشینی باید به این نکته اذعان کنم که تمامی بندهای آن برگرفته از قوانین بالادستی است و قانون جدیدی را مطرح نکرده‌ایم. ما تنها قوانین را احصا و تدوین کرده‌ایم و در بیش از ۱۰۰بند ذکر کرده‌ایم. درنتیجه این بندها نشئت گرفته از قوانین بالادستی است و باید توسط سایر نهادها موردتوجه باشد.

آقای دکتر، در قانون اساسی، تفکیک مشخصی میان حکمرانی محلی و ملی صورت نگرفته است و این مسئله باعث بروز مشکلات مختلفی شده است. آیا شهر مشهد که در زمینه تدوین منشور حقوق شهرنشینی در کشور پیشگام بوده است، می‌تواند در ارائه راهکاری به‌منظور تفکیک میان این دو حوزه حکمرانی هم پیشگام باشد؟

به‌لحاظ کلی این موضوع مطرح است که تمام ارکان حکومت، اراده‌شان به‌سمت تمرکزگرایی است. البته من فکر می کنم این موضوعی فرهنگی است و هر زمان هر کدام از ما در جایی صاحب مسئولیت شویم، در حدود همان حیطه مسئولیتی‌مان به سمت تمرکزگرایی حرکت می کنیم. دوستانی نیز که در تهران در قوای سه‌گانه مسئولیت دارند، همین علائق را دارند و سعی می کنند اختیارات مختلف را در تهران متمرکز کنند و حکمرانی محلی را بدین نحو خلع سلاح کنند. در سوابق تقنینی نیز اگر بررسی کنیم، خواهیم دید که جز در قانون اساسی، سایر قوانین مصوب پس از آن و حتی تفاسیری پسینی از خودِ قانون اساسی توسط شورای نگهبان، دارای همین سوگیری تمرکزگرایانه و کاهش اختیارات حکمرانی محلی به نفع حکمرانی ملی است. اگر واقع‌بینانه و مطابق با قانون اساسی نگاه کنیم، شورای اسلامی شهرها باید در برابر این کاهش اختیارات خود مقاومت کنند. به‌عنوان نمونه در روزهای اخیر در مجلس شورای اسلامی، لایحه‌ای در دستورکار قرار گرفته است درخصوص قانون مالیات بر ارزش افزوده که به‌طور محسوسی اختیارات شوراهای شهر را کاهش می دهد. در سایر قوانینی نیز که در رابطه با شوراها نوشته شده است، هرچه از آغاز انقلاب اسلامی بدین سو حرکت کرده‌ایم، از محدوده اختیارات شوراها کاسته شده است، حال آنکه فکر می کنم این روند برخلاف قانون اساسی است.

حل برخی از مشکلات شهر مشهد نظیر پدیده کودک‌همسری وابسته به مسائل فرهنگی و اجتماعی و تغییر قوانین در سطح ملی است. اما آیا نمی‌توان در سطح محلی با هماهنگی نهادهای مرتبط نظیر دادستانی، اقداماتی حداقل در جهت کاهش این پدیده انجام داد؟ به‌عنوان مثال شهرداری شیراز در دوره مدیریت جدید برخی بیلبوردهای شهری را به طرح‌هایی در نقد کودک‌همسری و آگاهی بخشی در خصوص تبعات آن اختصاص داده است. این مسائل گویی کمتر موردتوجه شورای پنجم بوده است.

ما تاحدی در منشور حقوق شهرنشینی به موضوع کودکان پرداخته‌ایم و البته طرح شهر دوستدار کودک نیز به پدیده کودک‌همسری توجه دارد. اما همان‌طور که اشاره کردید، موضوعاتی نظیر کودک‌همسری وابسته به مسائل فرهنگی است. اگر اکثریت عمومی جامعه با ازدواج کودکان مسئله‌ای نداشته باشند و اساسا این موضوع یک نابهنجاری اجتماعی نباشد، بسیار دشوار خواهد بود که بتوان با این موضوع برخورد کرد. تا زمانی که احساسات عمومی از ازدواج کودکان جریحه‌دار نشود و این پدیده عادی تلقی شود، نمی‌توان به مقابله با آن پرداخت. به همین سبب در ابتدا باید موضوع موردبحث گذاشته شود که آیا کودک‌همسری یک هنجار اجتماعی است یا یک نابهنجاری؟ اگر نابهنجاری است باید تبعات اجتماعی آن برای مردم تبیین شود تا خود به مقابله با آن بپردازند. در گذشته کودک‌همسری یک هنجار اجتماعی بوده است اما به‌تدریج و طی ۱۰۰سال گذشته هرچه به زمان حال نزدیک شده‌ایم، تلقی از کودک‌همسری یک ناهنجاری شده است. درنتیجه در ابتدا باید فرهنگ‌سازی شود؛ برخورد قانونی بدون فرهنگ‌سازی ممکن است سبب واکنش عمومی و مقاومت شود؛ چراکه مردم احساس می کنند حاکمیت در یک امر خصوصی آنان مداخله می کند، در حالی که چنین حقی ندارد. اما در ابتدا باید این موضوع را تبیین کرد که کودک‌همسری تنها یک مسئله شخصی نیست، بلکه آسیب‌های آن به کلیت جامعه بازمی‌گردد.

به شهر دوستدار کودک اشاره کردید. شهر دوستدار کودک و تدوین طرح شهر همگان از دیگر مصوبات مهم کمیسیون حقوقی است. این ۲طرح اکنون در چه مرحله‌ای است و اساسا چه اقداماتی برای تحقق آن در نظر گرفته شده است؟

شهر دوستدار کودک تبدیل به مصوبه اجرایی در شهرداری مشهد شده و در سال جاری قریب به ۲میلیارد تومان برای آن در نظر گرفته شده است تا جهت مناسب‌سازی مکان‌هایی نظیر پارک‌ها و فرهنگ‌سراها برای استفاده کودکان آماده‌سازی صورت گیرد. قرار است یک منطقه شهرداری نیز به‌عنوان پایلوت برای اجرای طرح دوستدار کودک مشخص و با اجرای طرح در آن، قوت‌ها و ضعف‌های آن آشکار شود تا بتوان در سایر مناطق به‌صورت راحت‌تر این طرح را پیش برد و بدین ترتیب به تدریج این طرح به‌صورت لکه‌ای در شهر مشهد پخش می‌شود تا کل مشهد شهر دوستدار کودک شود. در این زمینه کارهای مشاوره‌ای در حوزه جغرافیایی و اقداماتی که باید صورت گیرد، اکنون در دست انجام است. در خصوص طرح شهری برای همگان نیز نشست‌های متعددی با نخبگان برگزار شده است و ۴محور زنان با هدف شهری امن برای آنان، کودکان که پروژه شهر دوستدار کودک از نظر اداری ذیل آن قرار می گیرد، حمایت از جانبازان و معلولان با هدف مناسب‌سازی شهر برای آنان و پیاده‌مداری و دوچرخه سواری با هدف هماهنگ و اتصال آن به شبکه حمل‌ونقل شهری به نحوی که اصل با پیاده‌مداری و دوچرخه‌سواری باشد، مورد توجه است. شهرداری مشهد مکلف است اداره‌ای را جهت پیشبردِ این ۴موضوع تشکیل دهد تا به‌صورت متمرکز و هدفمند دنبال شوند. در روزهای آتی کمیسیون مشترکی خواهیم داشت تا بررسی‌های نهایی انجام و در قالب لایحه‌ای در صحن علنی شورا به رأی گذاشته و به مصوبه بدل شود؛ اگرچه به‌صورت موازی در شهرداری بنابه هماهنگی‌های لازم با وزارت کشور به منظور کسب مجوز برای تغییر ساختار یا ایجاد ساختار جدید انجام شده است تا پس از تصویب طرح، روند اجرایی آن تسریع شود.

نوید این را داده‌اید که در طرح شهری برای همگان، موضوع دسترسی پذیری و حضور ایمن و تسهیل کنشگری و مشارکت اجتماعی در فضای ایمن شهر برای زنان و پیاده‌مداری و دوچرخه سواری برای آنان موردتوجه قرار گرفته است. اما می‌دانیم که شهر مشهد به سبب شرایط حاکم بر آن در راستای تحقق چنین مواردی با چالش‌هایی مواجه است. آیا الزامات اجرایی این مهم نیز فراهم شده است؟

به‌صورت مشخص اساسا این طرح به‌دنبال آن نیست که زنان دوچرخه سواری کنند یا مردان، یا زنان پیاده‌روی کنند یا مردان. بلکه این طرح به‌دنبال آن است که فضاهای پیاده‌مدار و دوچرخه‌سواری را ایجاد و به‌صورت امن دراختیار شهروندان قرار دهیم. اینکه زنان یا مردان از این ظرفیت‌های ایجادشده استفاده کنند یا نه، یا اینکه چگونگی استفاده از آن به چه نحوی باشد، مربوط به شهرداری نمی‌شود و مداخله‌ای در این زمینه ندارد. این فرهنگ عمومی مردم است که این مسئله را مشخص می‌کند، فرهنگ عمومی‌ای که ناشی از تاریخ، سنت و قوانین موجود است. قطعا در شهر مشهد، شهروندان باتوجه‌به فرهنگ عمومی خود رفتار خواهند کرد. همان‌طور که شهرداری مشهد مسئولیت این را ندارد که در روز عاشورا یا عید نوروز مردم را به خیابان‌ها بیاورد اما موظف است که فضا را برای حضور مردم فراهم کند تا بتوانند مناسک خود را اجرا کنند. وظیفه شهرداری تنها تسهیلگری در این مسائل است و چگونگی استفاده از این بسترها مرتبط با خود مردم شهر مشهد مبتنی بر مؤلفه‌های حاکم بر آن است.

شورای پنجم اخیرا مصوبه‌ای به منظور مبارزه با فساد و تشویق افشاکنندگان فساد مصوب کرده اما جزئیات این طرح مشخص نشده است. اگرچه در این مصوبه، فساد و مصادیق آن تاحدی مشخص شده است، نیاز به تبیین بیشتری دارد. در این خصوص توضیحات تکمیلی را بفرمایید که اساسا منظور این مصوبه از فساد، چه مسائلی است؟

در آیین‌نامه مصوب در این رابطه، در اولین ماده آن فساد تعریف شده است. منظور از فساد در حوزه شهرداری به‌صورت حرفه‌ای است، یعنی کارکنان شهرداری در حوزه مسئولیت خود اگر مرتکب اقدامی خلاف قانون شوند، گزارش‌کننده این جرم، مشمول پاداش خواهد شد. درنتیجه تحت هیچ شرایطی این آیین‌نامه، ارتباطی با حریم شخصی کارکنان شهرداری ندارد، چون حوزه شخصی آنان مربوط به مسئولیت و حوزه فعالیت حرفه‌ای آنان در شهرداری نیست. اگر در حوزه مأموریت‌های شهرداری نظیر مالی و اداری، استفاده از رانت، اعمال نفوذ و... جرمی صورت گیرد، آیین‌نامه مصوب بر آن حاکم خواهد بود.

او اخر سال ۱۳۹۶ ایده‌ای مطرح شد مبنی بر آنکه شورای پنجم با گذراندن لایحه‌ای، مکان‌های خاصی را به «منظور برگزاری اعتراضات عمومی در نظر بگیرد. این ایده به کجا رسید؟

مصوبه شورای پنجم در این خصوص از جانب فرمانداری و وزارت کشور با ایراد مواجه شد با این تصور که شورای اسلامی شهر ورای چارچوب اختیارات خود به این موضوع ورود پیدا کرده است و تعیین تکلیف می کند. اما استدلال ما آن بود که به هیچ‌وجه چنین مسئله‌ای صادق نیست و ما وارد حوزه اختیارات فرمانداری نشده‌ایم؛ بلکه در این مصوبه هم هدف ما تنها تسهیلگری بود و اینکه شهرداری مشهد با اطلاع فرمانداری، فضایی را برای این امر اختصاص دهد و پس از کسب مجوزهای لازم از نهادهای ذی‌ربط، امکان تجمع در فضاهای از پیش تعیین‌شده فراهم شود. درنتیجه هدف ما نه مداخله در کار سایر نهادها بلکه تنها تسهیلگری در این رابطه بود. به سبب اختلاف نظرها در تفسیر از این مصوبه شورا، ابتدا مصوبه در هیئت تطبیق فرمانداری، سپس در هیئت حل اختلاف استان در استانداری رد شد و این مصوبه به سرانجامی نرسید. این یکی از همان یک‌درصد مصوبات شوراست که در هیئت تطبیق رد شد. البته هنوز هم ما با تأکید بر نقش تسهیل‌گرایانه خود در این مصوبه، قائل به عدم انطباق آن با قانون نیستیم.

به عنوان سؤال پایانی، به عملکرد کمیسیون حقوقی شورای پنجم اسلامی شهر مشهد از ۰ تا ۲۰ چه نمره‌ای می‌دهید؟

این را درست نمی‌دانم که خودم بخواهم به کمیسیون حقوقی نمره‌ای بدهم، اما بر مبنای فرصت‌هایی که تاکنون داشته‌ایم و اقداماتی که انجام داده‌ایم، می‌توانم به آن نمره قبولی بدهم؛ چراکه تا حد توان خود تلاش کرده‌ایم. البته یک واقعیت هم این است که من تنها عضو حقوقی شورای پنجم هستم و برای آنکه بتوانم این کمیسیون را قوی‌تر پیش ببرم، تلاش کرده‌ام از ظرفیت بدنه حقوقی شهر استفاده کنم و از مشاوره‌های آنان در طرح‌های مختلف بهره ببرم. اما باز هم این مردم مشهد و ناظران بیرونی هستند که باید کار ما را ارزیابی کنند.

سیدمحسن حسینی پویا رئیس کمیسیون حقوقی شورای شهر:

دوستانی که در تهران در قوای سه‌گانه مسئولیت دارند، سعی می‌کنند اختیارات مختلف را در تهران متمرکز کنند و حکمرانی محلی را بدین نحو خلع سلاح کنند